

Sygn. akt IV CSK 466/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie S. B.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz wnioskodawcy od uczestnika postępowania kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.. Skarżący nie wykazał bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach dopuszczalności doliczania okresu posiadania służebności przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego na rzecz Skarbu Państwa do okresu posiadania niezbędnego do zasiedzenia

służebności Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, przyjmując dopuszczalność takiego doliczenia (m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013 r., nr 12, poz. 139, Biul. SN 2013 r., nr 5, poz. 5, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09 i z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14, nie publ., postanowienie z dnia 14 października 2015 r., V CSK 5/15, nie publ.). Problem, czy okoliczności wskazane w art. 247 k.c. i 285 § 1 k.c. wyłączają bieg zasiedzenia służebności przesyłu prowadzący skarżącego do konkluzji, że w razie zmiany osoby właściciela nieruchomości następuje przerwa biegu zasiedzenia, już *prima facie* nie znajduje oparcia w obowiązującym stanie prawnym i można go potraktować jedynie jako subiektywny pogląd skarżącego nie nadający zagadnieniu cechy istotności, zwłaszcza że wskazany przez niego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2009 r., II CSK 594/08 dotyczy innych problemów prawnych, wyrażony w nim pogląd dotyczy dobrej wiary i nie stanowi oparcia dla stanowiska skarżącego. Łączne uzasadnienie wniosku w zakresie obu przesłanek nie zawiera żadnych argumentów, które wskazywałyby na potrzebę wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 3, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).

jw

I.n